

[Borsen.]

sters Udtalelser giver mig alligevel Anledning til et Par korte Bemærkninger om dette Spørgsmaal.

Jeg vil da for det første sige, at det er ikke en Manøvre, vi har foretaget, det er Regeringen, ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, der har ændret Danmarks Møntpolitik. Det er der antagelig ingen Uenighed om. Man har ændret Kurs ved at gaa fra Sterlingmønten i det Land, som vi har den store Handelsforbindelse med, og over til Dollarmønten i det Land, som vi efterhaanden har meget ringe Handelsforbindelse med. Det er altsaa *Møntpolitikken*, man har ændret fra Regeringens Side, og her har vi fundet os foranlediget til at protestere, idet vi, hvad vi har givet Udtryk for, anser denne Politik for i mange Henseender skadelig for Landet og uretfærdig over for store Kredse af Befolkningen. Og jeg vil sige, at den Politik, som vi paa dette Omraade har gjort os til Talsmænd for, kan ikke med nok saa mange Karikaturtegninger og dertil passende Tekster grines ihjel. Det forsøger man jo undertiden paa, men jeg tror ikke, det lykkes. Vi har sagt det meget fornuftige, at vi følger indtil videre Sterling, men som fornuftige Mennesker tager vi naturligvis Forbehold for det Tilfælde, at Sterling skulde komme ud for en voldsom og varig Nedgang. Og saa aabner vi en Ventil, hvorved Sterling — det er jo de eneste frie Deviser, vi raader over — kan udleveres i en bestemt Situation til en bestemt Vare, hvor det, at Sterling sættes i noget lavere Pris end de 22,40, kan medføre, at denne bestemte Vare kan komme ind i Landet. Differencen skulde saa dækkes ved Afgifter eller Skatter.

Hele det Standpunkt, som vi har forfægtet fra Venstres Side, er endnu i den allerseneste Tid blevet tiltraadt af en anden stor Erhvervsgruppe her i Landet, nemlig Fiskeriet. Jeg tror, at det Standpunkt, vi har indtaget, er holdbart, og jeg tror saa absolut, at det vilde have været rigtigt at følge os i det Forslag, vi havde stillet.

Maa jeg saa ikke sige, at jeg egentlig havde tænkt mig, at der var givet tilstrækkelig Besked om Landstingsmand Hauchs og min Stilling, da man meddelte os Regeringens Beslutning om den nye Møntpolitik. Naar Sagen var — og det blev der jo meddelt os — at tage til Efterretning, saa ved jeg ikke, hvad vi skulde have gjort ud over det, vi gjorde. Skulde vi have slaaet i Bordet eller foretaget os noget andet voldsomt? Ja, det begyndte vi altsaa

ikke paa. Vi spurgte ganske simpelt, om Sagen var til Forhandling, eller om den var at tage til Efterretning, og dertil blev der svaret, at den var at tage til Efterretning. Vilde man have forhandlet paa det Tidspunkt, burde man vel have fortalt os det i Forvejen, og jeg synes ikke, det er nogen rigtig fin Fremgangsmaade, naar man nu vil give det Udseende af, at vi egentlig halvsvejs billigede, hvad Regeringen her havde foreslaaet.

Jeg vil sige, at Regeringens hele Valutapolitik, som den er ført nu gennem Aar, med dens ualmindelig kraftige Indgreb og Indskrænkninger, har faaet sin Dom. Naar vi sammenligner os med andre Lande — og vi har jo Lejlighed til at sammenligne os med andre Lande her i Norden —, kan man til Eksempel nævne, at Norge havde meget større Varelagre, end Danmark havde det ved Krigens Udbrud, og den Valutareserve, der paa et vist Tidspunkt var over 100 Mill. Kr., og som man roste sig af her, er som blæst bort i Løbet af de to Maaneder, der er gaaet fra Krigens Udbrud og indtil nu.

Baade den højtærede Statsminister og i endnu højere Grad den højtærede Finansminister har været inde paa Skattebetragtninger, og Meningen med deres Udtalelser var jo at tilkendegive, at Venstre ikke var noget demokratisk Parti længere. Hvad er det da, vi har sagt? Jeg tror at kunne sige det kort ved at nævne, at vi har fremsat den Udtalelse, at naar der er Tale om Skatter, en stærk Forøgelse af Skattebyrden, saa er det uheldigt, hvis ikke de flest mulige af Landets Borgere er med til at bære disse forøgede Skatter. Hvis man ikke erindrer sig dette, kan det blive Spiren til en Ulykke for hele vort parlamentariske Liv. Ogsaa i den nuværende Situation har man jo paa store Møder sagt til dem, der er mødt frem: Nu skal I endelig ikke tage det alt for tragisk, for I bliver fri saa godt som alle sammen. Det er nemlig kun Halydelen af Skatteyderne, der skal betale de forøgede direkte Skatter! Det er ikke nogen god Tale, og jeg tror, det er en Tale, som Regeringspartierne skal vogte sig for at føre, naar de kommer ud og skal tale til Vælgerne.

Naar man holder det demagogiske i dette Spørgsmaal udenfor, er der efter min Opfattelse kun een fornuftig Skattebetragtning, naar der er Tale om direkte Beskatning: man bør sørge for at tilvejebringe en Skatteskala, stigende fra de lavere til de højere Indkomster og stærkt stigende for de virkelig store. Naar et saadant Grundlag er tilvejebragt, kan Udskrivningen gaa op og ned efter Behovet, men saa